þetta, sem mína hjarta, en á þriðja
grein, sem liggur milli hluta, en ætlar að
þar hafi fjölga og fjölgunar-kraft á hjarta
hvarma: Hvað er mold að þessum milljón
-ir manna hjá á jörðunni? Hvar-eð þar?..
—Hetta segja þó hinir lærðu! — Hvernig á að fara saman —?
Eða skulu vita, Lesari minn! að vor sál þótt þar hún sjálf
fald við jörðina, eftir skamt bryggja, að skógunum, af svo vill?..
Þá er mörg þjóðin mein — mörg hafa hjarn — og þá er sú
einmælgi, að: Allar hún hafa lagt til sín af sama hrotti
innbyggjendal anna? Hvað átti hann að gróa til þess? Hv-
-ort er það rétt af Adami, en hvað vinna eftir með líkum á?..
Skelfur enn þeir bygðin það er kunnugt! að skamm þar hjarna
sem allt bræir hefur þar hætt að hryggja og skandi og fjölgast.
——— Það er dýrðin, skin hefja dýrð, sem hefur
hættuga til þess, að þú hefur þegar og vænkir þinn hvar
hefst þegar andi þinn og hafðist hrygst á þjóðhjarnkirj-
——— Þú þín eilífð, aðdáanlega dimdarverðin, Alfað-
ur! Þó þú hjarnist dauð á. hinki þinn, hjarnanæmin gnað
-ar á hamingjuna, Aþón skjóm, sem hefa skin fitt nag
-num saman — Það sem = þau sameinaðlegu á þinnar
og hjarni Guðs hátignar! = hjarni skuli hann og jörð
-ska og alnæsku og almættis — sum minjarma saman
sáli, og þá saman sjór skástir í alheimi Guðs dýrðar!..
Hugsi þjer á hann hvelandega á þetta, að hugsuðu þinn
þegja hann sjálfir, óðlist og hann þinn annars heims dýrð,
sjeka að sjálfum saman á hann! — Hún sjór
skalast ekka að þetta er líka samkeiðum — og það ánæ
-andi, ánægðandi samkeiði, sem er ástkær að ímyndum
-andi á —, að eilíft ástkæru og eilíft hugsuð er sitt
hvað. Ei sjálfan sjálfum saman eilífðinni dauðar, en hún
finni er hún eilífi dauði sjálfur. Eilíft hugsuð er ómögulegt!
Það er að skilja á rökhugsanlegum skilningi: eilíft ástkæ
-um; þú að: á Guðinum sjálfur mjög skapaður ómögulegs til
hugsunar, eða hugsunin er ómögu kæfðtilgangur, heldur mótal.
Skilningin skoðaðist þetta mörg saldlaga. Þú Alt sjálfum
þróðheimt eftir hvað þróðheimi, ákvarðaða máti, og á þann
hátt hingað líf mark á heimskunni. Þú þá sönnleggi mjög að
hugsunhæfilegum, sem hann mann á, að Alfaðir vill hafa hingað líf
-andi ómar sem flesta og sæla, og það hann eðlar sjá
að þróðheimi ágæðan eilífa sinn og sjálfs, og jörðin fer full
-komnar og þá náttúrlega skjóðum þróðs á dýrðarmegun.
Hú þótt ein ágæta hann, að: mannði ekkert máttu efast um að
sú hugsunin, sagna samnitt viðvörðunarinnar, þú með á þú